

—

adrian melis

memoria selectiva

—

10.02.2018—28.03.2018

ADN Galeria presenta l'exposició individual *Memoria selectiva* de l'artista Adrian Melis, un conjunt de peces que reflexionen sobre el concepte de la selecció intencionada dels records, no només a nivell mental-psicològic sinó també a nivell socio-polític, arribant a filtrar, i fins i tot borrar, aquestes evocacions, substituint-les per falses memòries creades a conveniència. La censura i la reelaboració de continguts es converteixen en agents fonamentals de construcció de nous discursos, per generar noves realitats segons interessos propis. Obres com *Empty Page* (2016-2017) reflexionen al voltant d'aquest fenomen, evidenciant una metodologia i manipulació de continguts adoptada per polítiques de post-veritat.

Empty Page és una empresa amb seu a Baden, Suïssa, fundada per Adrian Melis. L'empresa es dedica a adquirir i processar informació, dades i estadístiques on-line que hagin acusat a empreses o bancs suïssos de dur a terme una activitat "qüestionable": frau fiscal, evasió d'impostos, blanqueig de diners, etcètera. *Empty Page* s'encarrega de protegir la imatge de Suïssa, el seu sistema financer/bancari i la seva reputació, aplicant una estratègia de "damage control" (control de danys). Així, manipula, transforma, borra o canvia la informació que compromet la imatge del país, submergint-la deliberadament a la manipulació de continguts i al treball des de l'absurd, tant per part dels seus empleats com dels seus potencials clients.

Adrian Melis ens recorda que la corrupció és un fenomen global. L'actual hegemonia d'un sistema econòmic basat en l'acumulació, ens torna constantment una imatge caracteritzada, entre d'altres qüestions, pel recompte sistemàtic del que es troba en contacte amb ella. Així, els casos es converteixen en innumerables, les dades econòmiques en indesxifrables, el perjudici a la res pública en inquantificable i la pròpia amalgama informativa, unida a l'espectacularització pròpia de *l'infotainment*, es converteixen en indiscernible. Segons Roland Barthes, una comunitat idíl·lica, utòpica, es caracteritza per ser un espai sense repressió «és a dir, sense escolta», on se sentiria però no s'escoltaria i, per extensió, no es podria actuar en conseqüència. Cal, doncs, reflexionar sobre la nostra relació amb la corrupció des de la literalitat del que podria suposar pertànyer a una comunitat utòpica, aïllada i allunyada de qualsevol possibilitat d'escolta.

A *Omertà* (2018), Adrian Melis recopila fragments de diferents judicis i interrogatoris a polítics i funcionaris imputats per corrupció a Espanya durant els últims 5 anys. Els moments seleccionats són aquells en els quals tan els jutges i els advocats com els interrogats es mantenen en silenci. Sons de fons com el micròfon, el soroll de les persones al voltant parlant en veu baixa, persones prenent nota, pàgines de documents fullejades, etc., són alguns dels sons que es poden percebre durant el transcurs del vídeo, amb un rerefons silenciós que, de nou, prova la seva continuïtat dins l'espai que pertany a l'espectador. La performativitat del silenci inclou el so de fons –xiuxiueigs, interferències i altres residus sonors en aquest cas– si acceptem la conclusió elaborada temps enrere per John Cage i la seva pròpia càmera anecoica, que estableix que el silenci absolut no existeix.

Tendim a imaginar l'acte d'exposar como una forma de declaració a vegades revolucionària, un acte dirigit a elaborar el millor soroll possible sobre el ciment d'un silenci que reposa. Qualsevol revolució que es preï de ser tal necessita que les seves imatges ressonin i siguin el més eloqüents possible. A la dècada dels 90, en una Cuba Post-Soviètica marcada per la falta de planificació governamental cap a l'economia interna i la falta de recursos, els cubans s'ho van arreglar per sobreviure a l'anomenat "període especial". *Planificació encubierta* (2018) relata la història de Marta Teste, àvia de l'artista, i el seu particular món de supervivència compost per un important nombre de micro-empreses comunitàries, algunes d'elles pròpies d'un imaginari surrealista, aplicat al barri de la Timba (Havana), on ambdós vivien després de la caiguda de l'URSS. Mitjançant aquest receptari, s'implicaren i aconseguiren, per moments, *hackejar* la realitat comunista del seu veïnat a la illa mitjançant la inserció d'un sistema que, gairebé vint-i-cinc anys després, manté nombroses claus vigents i podria ser reutilitzable.

En el mateix camí, *The New Man and My Father* (2015) reflexiona al voltant dels events que van marcar un canvi a la història de Cuba i les seves noves relacions amb Estats Units. El vídeo consisteix en una entrevista silenciosa amb el pare de l'artista, Antonio Melis, creat en ple auge de la Revolució, qui s'enfronta a les preguntes formulades per Adrian en relació a l'envelliment del somni revolucionari a la possible arribada del capitalisme a la illa. La cinta aborda qüestions sociopolítiques relacionades amb la idea d'un possible 'canvi' a la illa. El seu pare no diu ni una sola paraula i evita contestar durant tot el vídeo. Un ambient de silenci, incomoditat i múltiples expressions ambigües completen una entrevista fallida que denota la confiança del protagonista en el triomf de la revolució i la seva materialització d'una utopia.

En diferents dosis i angles, està present a les vides dels *Foley artists** d'*Anechoic Room* (2017) i en la d'altres dels seus companys refugiats iranís, sirís o afgans. Aquestes persones creen, a través dels efectes de so i la seva imaginació, la banda sonora del seu viatge des de casa fins al seu destí final, convertint els sons reals en sons ideals que mai van existir, creant una banda sonora de futur segons les seves expectatives. Els *Foley artists* són veritables éssers acústics, encarregats de codificar un paisatge sonor que els uneix en la tragèdia de les seves huides i que els apropa a una idea de comunitat temporal reunida després del desastre. *Anechoic room* és un intent més per reconciliar oposats –el mut, el sonor– i fer audible el silenci de manera que poguem escoltar allò innombrable, como en el seu dia va descriure Thoreau.

Adrian Melis reuneix als seus treballs ruïnes d'utopia, somnis i malsons, acotades per imatges, línies i murs visibles i invisibles, marcades per l'economia i el seus efectes socials. Les ha aproximat al bullici cultural d'un espai per l'art, aparentment una zona franca situada enmig d'un destí geogràfic i econòmic que se'ls nega a moltes d'aquestes vides. Potser aquesta decisió ens hagi permès aproximar-nos, almenys per un moment, a aquella màxima revolucionària reclamada, entre d'altres, per Berríos y Jakobsen, que apostilla que l'Exposició Revolucionària transformarà els salons del museu en llocs on es puguin expressar assumptes reals del món real.

*Un *Foley artist* és el responsable de qualsevol efecte de so que estigui inclòs a una pel·lícula durant la post-producció, per millorar la qualitat de l'àudio i crear una representació més clara i realista de l'atmosfera de l'escena, omplint buits que no hi ha a la realitat a través de la reproducció sons des de passos fins la respiració pesada, tràfic i passar pàgines de llibre, cruixits de portes, etc.

Adrian Melis, 1985

Adrian Melis pren com a punt de partida les circumstàncies socioeconòmiques actuals a Cuba i Europa i considera com el canviant status quo afecta les vides dels individus i les maneres en què les societats operen els seus marcs estructurals. Dibuint des de situacions d'atur, ineficiència burocràtica, corrupció, crea mecanismes en els quals les experiències i històries de terceres parts s'integren en la producció o execució del seu treball, incorporant en els seus treballs qualitats iròniques i absurdes, al mateix temps que permet que elements d'absència, formal i simbòlicament, es manifestin.

Graduat amb residència a la Rijksakademie van Meldeende Kunsten d'Amsterdam (2014-2016), Adrian Melis ha exposat individualment a institucions com Fundación Cereales Antonino y Cinia a Lleó, Kunsthalle Basel a Suïssa i comissariat amb Adam Szymczyk, i el Museo de Arte Moderno y Contemporáneo de Santander.

Melis ha participat a diferents exposicions col·lectives institucionals com el MoMa de Nova York, Middlesbrough Institute of Modern Art al Regne Unit, Es Baluard a Palma de Mallorca, Stedelijk Museum a Amsterdam, Centre d'Art Contemporain Walter Benjamin a Perpinyà, Centre Pompidou a París, Queens Museum of Art de Nova York o Centre d'Art La Panera de Lleida.

Les seves obres formen part d'anomenades institucions com el MACBA, la Kadist Art Foundation a San Francisco, Collection Alain Servais a Bèlgica, el Museu d'Art Modern de Varsòvia, el Museu d'Art Modern de Santander o la Col·lecció los Bragales. Ha guanyat nombrosos premis, entre els quals destaquen el premi Art Nou 2013 a la millor exposició i el premi GAC 2014 a la millor exposició a galeria privada.

adngaleria

Horaris oberts al públic:

Dilluns 15-20h

Dissabte 11-14h y 17-20:30h

Contacte de premsa i comunicació:

Cristina Centelles: communication@adngaleria.com

Tel

(+34) 934 51 00 64
